

handle om den kongelige Anordning med hele den Udsørlighed, som sleet er. Jeg har forøvrigt ikke Noget imod at omvænde Lovforslaget paa saadan Maade, at Ordene „i Henhold til kongelig Anordning af 2den Oktober 1862“ gaae ud; det Gnefte, som skulde holde mig tilbage, er min Engstelighebed for Landstinget. Jeg har øiensynlig haft Skjæbnen med mig derovre, idet jeg har seiret med 20 Stemmer mod 20 og med 21 Stemmer mod 21, men jeg er noget ængstelig ved at stole paa den samme Gønst, som Skjæbnen hidtil har viist mig i denne Sag, og vil derfor nødig have Loven tilbage til Landstinget. Det, som er denne Sag saa farligt, er, at der her finder en Forbindelse Sted mellem to forskjellige Anstuelser. Hvem komme vel de Herrer, som ville stemme mod denne Lov, til at stemme med? Naturligviis med dem, som mene, at jeg i den kongelige Anordning er gaaet meget for vidt i den kirkelige Friheds Interesse, altsaa med dem, som htre Misbilligelse derover; men dette skal man ikke gjøre. De Herrer skulle ikke søge at slutte sig til dem, som ere af modsat Mening og altsaa ere deres Modstandere; De skulle ikke glæde deres Hjerter, som finde, at jeg er gaaet for vidt i den kirkelige Friheds Interesse ved at give denne Anordning, og altsaa ikke stemme med dem, som ere mod denne Frihed. — Jeg glemte før at omtale en Bemærkning af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (S. A. Hansen). Den ærede Rigsdagsmand sagde, at det, som her er sleet, burde være sleet administrativt og ikke ved en kongelig Anordning, at det burde være sleet ved en ministeriel Resolution, ved en Bekjendtgjørelse; men seer da den ærede Rigsdagsmand ikke, at naar man vil betræde den administrative Vej paa samme Tid, som man netop ønsker at handle i de Anstuelseres Interesse, som her have gjort sig gjældende, saa maa man gjøre den administrative Afgjørelse saa sikker som mulig, og derfor har Hans Majestæt Kongen givet sin allerhøieste Sanktion til, at denne Bestemmelse blev tagen. Der var langt mere Anledning til at komme med Indvendinger, naar det var en ligefrem ministeriel Afgjørelse. Man kunde da sige — og med Rette —: Hvem borger os for, at denne Af-

gjørelse vil staae ved Magt; idag er Du Minister og holder fast paa den, imorgen kommer en anden Minister, som ikke vil vide af den; Du ræsonnerer i Øst, han ræsonnerer i Vest, kort sagt, der er ingen Sikkerhed. Men naar der foreligger en kongelig Sanktion, saa faaer Bestemmelsen en mere høitidelig Karakter, og saa er det langt vandsæligere at faae den ændret. Jeg skal ikke have Noget imod at forhandle saa lidt og saa vidtløftigt, som de Herrer ville, om hvorvidt jeg i de Afgjørelser, for hvilke jeg bærer Ansvaeret, har Ret eller ikke; jeg skal være villig dertil af mit ganske Hjerter, men lad ikke denne lille Sag lide derunder; lad ikke rundt omkring i Landet dem, som ville løse Sognebaand, for vore høie Rampes Skyld komme til at betale to Gange; det vilde dog være en sørgelig Grundsaetning at komme til paa Rigsdagen, at man skulde betale to Gange.

C. Peterfen: Jeg vilde inderligt have ønsket, at det kunde have stillet sig saaledes for mig, at jeg kunde følge Ministeren, saa at man endelig engang kunde faae Ende paa en Sag, der har foranlediget, at vi flere Aar have maattet forhandle om den; men jeg kan det ikke, sfsjøndt det skulde gjøre mig ondt, om enkelte Sognebaandslødere kom til at betale to Gange. Jeg skal ikke nægte, at jeg i en vis Henseende glædede mig, da jeg saae, at den Sag var afgjort af administrativt Bei, idet jeg meente, at Sagen saaledes var endelig ordnet. Men jeg kan ikke stille de to Sager ad, saaledes som den høitærede Minister opfordrede os til; jo mere jeg seer paa den kongelige Anordning, desto mere ubrugelig forekommer den mig. Naar den høitærede Minister siger, at det meget let kan lade sig ordne med de omhandlede 48 Timer, saa forstaaer jeg ikke hans Argumentation i den Henseende. Hvor uheldig denne Bestemmelse er, viser sig aldeles klart, naar der f. Ex. skal foretages en Begravelse; thi naar man først kan vente at faae Underretning, om man kan benytte 48 Timer før Handlingens Foretagelse en vis Kirke, vil man vel vogte sig for at bekjendtgjøre i Bladene, at den Afbøde den og den Dag skal stedes til. Paa samme Maade kan man heller ikke i tilbørlig Tid forud tage Bestemmelse om